

Vi har så at sige sænket spærregrænsen for vækst i Danmark.

Der findes nogle interessante tekniskermål for strukturel ledighed og strukturel budgetbalance, som jeg ikke skal gå ind i at udrede, for det er for teknisk, men jeg vil sige, at økonomernes vurdering jo er, at med hensyn til disse afgørende størrelser står vi langt bedre nu, end vi gjorde for 5 år siden, i kraft af den arbejdsmarkedspolitik, den uddannelsesindsats og for så vidt også den skattepolitik, der har været ført.

Det er vel halvdelen af den vækst, som er sket i beskæftigelsen og i forbedringen af finanserne, der ikke kunne have fundet sted, hvis ikke vi havde fået gjort strukturen i Danmark mere tidssvarende og mere fleksibel, men det har vi med reformerne af arbejdsmarkeds-, uddannelses- og skattepolitikken gjort fra den første dag i den første sæson, og det har været en bragende succes. Vi kender alle sammen tallene for ungdomsarbejdsløsheden, der er ved at forsvinde, og for langtidsløsheden, der er blevet reduceret ganske væsentligt.

Og vi ved også, at Danmark nu er i den enestående situation, at alle de økonomiske nøgletal peger i den rigtige retning og har de rigtige fortegn.

Ja ja, siger oppositionen så, men . . . det dér med betalingsbalancen, det er vist noget forfærdelig kritisk noget!

Men hvad er der sket med vurderingen af dansk økonomi fra, da vi for 1 år siden så på fremtiden, og frem til nu? Ja, der er ene og alene sket det, at det er gået endnu hurtigere med beskæftigelsen og forbedringen af de offentlige finanser, end vi havde regnet med dengang. Men til gengæld er betalingsbalancen gået noget dårligere, for der er selvfølgelig en sammenhæng mellem de ting.

Men hvis vi ser på de sidste betalingsbalancetal, der blev offentliggjort, og som var for dårlige, er der to ting at sige om dem:

Først og fremmest var der et meget stort element af investeringsindkøb i dem, og det er jo udtryk for, at det danske erhvervsliv tror på fremtiden, tror på nytten af at øge kapaciteten og er i fuld gang med at gøre det, så vi kan klare en økonomisk vækst videre frem uden at bringe de andre hovedtal i økonomien i fare, uden at det fører til flaskehalse og uden at det fører til inflation.

Her lægges an til en forbedring af den danske økonomis konkurrenceevne og produktivitet.

Og sammen med de opstramninger af arbejdsmarkedspolitikken, der nu er fortsat, skal dét borge for, at vi kan få et langt bedre betalingsbalanceår næste år.

Det er jo også en samstemmende vurdering fra bankøkonomer og andre uafhængige iagttagere, at vi får en langt bedre betalingsbalance i 1998.

Men til diskussionen om betalingsbalancen er der jo også at føje, at regeringen forudså denne udvikling og agerede i forhold til den med ATP-opsparingen og med den opstramning, der i øvrigt er sket med finansloven, og det understøtter og cementerer udsigterne til en mere positiv betalingsbalance i 1998, som alle også forventer.

Det har været klogt – med statsministerens ord fra åbningstalen – at løfte foden en lille smule fra speederen, hvad angår det private forbrugs vækst.

Og heldigvis er der nu også en lavere vækst i ejendomsprisudviklingen. Det giver også forhåbninger om en stabilisering af økonomien.

Så ved jeg godt, at Venstre og De Konservative hellere ville skære mere i det offentlige forbrug, men igen: Væksten er jo sket ude i kommunerne og amterne, og hele den vækst i personalet, der har været i den offentlige sektor i det sidste år, kan faktisk henføres til børnepasning, psykiatri og ældreomsorg.

Og de, der gang på gang går op på denne talerstol og siger: Det er også forfærdeligt, at regeringen ikke har grebet ind over for den helt uholdbare vækst i de offentlige udgifter, skylder at komme op og forklare, om det var ældreomsorgen eller børnepasningen eller psykiatrien, hvor en påtrængende udbygning foregår, vi skulle være gået ind i at bremse op for – i øvrigt i strid med de aftaler, vi har indgået med amterne og kommunerne.

Så megen sammenhæng må der være i tankegangen, at man giver et svar på det spørgsmål, for det er dér, væksten har været.

Men jeg vil også godt sige, at det jo har været en indhentning, hvor vi alle sammen – og her mener jeg regeringen såvel som de fleste her i Folketinget, tror jeg, og de kommunale og amtskommunale organisationer – var overens om, at en så kraftig vækst i personaleforbruget ikke kan fortsætte.

Vi skal finde metoderne til at dæmpe væksten i de kommende år og alligevel sikre et kvalitetsløft i den offentlige service, og der er